

РІШЕННЯ ГРУДНЕВОГО (1983 р.) ПЛЕНУМУ ЦК КПРС — В ЖИТТЯ!

Не поступаються наполегливістю

Текст виступу Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Ю. В. Андропова на грудневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС для комсомольської організації колгоспу «Прогрес», яка нараховує понад 100 членів ВЛКСМ, став тим документом, за яким комсомольці планують свою основну роботу.

Недавно відбулися збори трудових колективів господарства, на яких підбивалися підсумки роботи за минулий рік. Нові, підвищені соціалістичні зобов'язання на четвертий рік п'ятирічки брали і комсомольці. Вони визначили більш відповідальні рубежі, вказуючи на невикористані резерви.

Якщо проаналізувати збори в підрозділах, то можна сміливо констатувати: у виступах юнаків і дівчат червоною ниткою проходить спільна ідея — працювати краще, ніж торік, повніше і скоріше втілювати в життя. Продовольчу програму СРСР. А резерви виконання завдань є ще багато — це і економія паливно-енергетичних ресурсів, і поліпшення культури землеробства і, насамперед, висока трудова дисципліна...

Комсомольцям було про що говорити, адже всі вони перевиконали взяті соціалістичні зобов'язання в третьому, серцевинному році п'ятирічки. Добре попрацювали механізатори. Так, комсомольці Валерій Мизецький, Микола Літневський, Василь Шпур, Василь Хижляк, Валентин Романенко, Геннадій Бородин,

Анатолій Сергатий, Валерій Кокорін та інші, працюючи на тракторах різних марок, на 115—118 процентів виконали річні завдання умовної оранки на кожній еталонній трактор, зеконюмивши при цьому від 200 до 260 кілограмів пального.

— Премію усвідомлювати, — розповідає заступник голови колгоспу по роботі з молоддю Валентина Кармазінна, — що наші комсомольці, переймаючи трудову естафету своїх батьків, працюючи поруч з ветеранами, не поступаються їм ні в наполегливості, ні в професійній майстерності.

І це справді так. До служби в рядах Радянської Армії юнаки закінчили курси трактористів у своєму ж колгоспі, по року, по півроку працювали тоді шоруч із досвідченими працівниками, а, відслуживши, знову прийшли у тракторні бригади, щоб продовжити улюблену справу.

Партійна, профспілкова організації, правління колгоспу за сумлінну працю нагороджує молодих працівників полах туристичними путівками по Радянському Союзу і країнах соціалістичної співдружності, імена передовиків-комсомольців заносять до колективної Дошки пошани та до Книги трудової слави. Все це, безсумнівно, позитивно позначається на продуктивності праці тих, хто вирішив стати хліборобом.

В. ШУЛЬГА.

Колгосп «Прогрес», Новомиргородський район.

ВИБОРИ

до Верховної Ради СРСР

У Марії Антопівні був вихідний. Планувала собі всяку хатню роботу підігнати. Але не так сталося, як гадалось. Лиш забіліли сніги довкола, ветфельдшер О. Г. Швець приніс з звістку в хату: найпродуктивніша корова в групі Монаші вперше привела тельчку. Та ще й яку! За всіма ознаками племінну спадковість дістала. Зна-

ІІ ВИСОТА

Обласна рада профспілок заснувала перехідний приз імені доярки колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Марії Монаші. Про те, чому ім'я цієї молоді жінки стало таким високим символом трудового суперництва майстрів машинного доїння, промовисто свідчать показники її трудового подвигу: з початку п'ятирічки Марія Антопівна одержує більше як по 6 тисяч кілограмів молока на корову щороку.

Односельці глибоко шанують Монашу і як найактивнішого депутата сільської Ради. Нині працівники колгоспу «Зоря комунізму» висунули М. А. Монашу кандидатом у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР по Добровеличківському виборчому округу.

тих, коли виросте, як і мати, не менше семи тонн молока в рік даватиме.

Довгенько втішався жінки розмовою. А коли Ольга Григорівна попрощалась, домашні справи

охолили в руках Марії. Новина покликкала і її в хату. Щоб зайве не гаяти часу, прийшла на ферму у своїй найкращій сукні з депутатським значком на зацікавленні. Побуду трохи.

думала, та й на сесію. Однак у своєму корівнику застала чимало доярок. Виявляється зібрався вони тут, щоб дійти згоди: кому ж перше молоко брати від рекордистки? Ніхто не зважувався, мовляв, найлегша рука таки в господарстві. Отож гуртом передягнули Антопівну. ще в стільця чистим рушником застелили.

Що було потім — і дотепер на фермі пам'ятають. Більше чотирьох відер молока відразу надоїла Монаша від тієї корови. Так і не зів'яв шасливий рум'янець на щонах жінки в той день. До ладу й на засіданні сесії виступила Марія Антопівна. Про зміцнення трудової і виконавської дисципліни говорила депутат. Про підвищення ролі наставників у вихованні молодих тваринників.

(Закінчення на 2-й стор.)

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

комсомольсько-молодіжної бригади прохідників дільниці гірничокапітальних робіт шахти «Світлопільська» виробничого об'єднання «Олександрівський» (бригадир В. А. Прокопенко, секретар комсомольської організації Сергій Щолохов)

Ділом відповідаючи на рішення грудневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС, молоді гірники беруть на себе такі соціалістичні зобов'язання:

- річний план проведення гірничих виробок в обсязі 2800 погонних метрів виконати до 28 грудня четвертого року п'ятирічки;
- понад план пройти 50 погонних метрів;
- кожному членові бригади підвищити продуктивність праці на 1 відсоток;
- забезпечити середньомісячні темпи проходження комбайном ПК-3Р в обсязі 280 метрів, при ручному проходженні — 80 метрів;
- працювати без браку;
- запровадити у виробництво одну раціоналізаторську пропозицію з економічним ефектом не менше 1,5 тисячі карбованців;
- брати активну участь у соціалістичному змаганні колективів прохідників виробничого об'єднання і Міністерства вугільної промисловості України;
- докласти максимум зусиль у змаганні під девізом «Працювати без відстаючих» на приз льотчика-космонавта СРСР, двічі Героя Радянського Союзу Л. І. Попова;
- підтвердити високе звання бригади комуністичної праці.

На змагання викликаємо бригаду прохідників підготовчої дільниці № 1 (бригадир Д. Ф. Кісанов). Соціалістичні зобов'язання обговорені і прийняті на загальних зборах комсомольсько-молодіжної бригади.

«ЗАДУМІВ БАГАТО»

Пам'ятним був минулий рік для молодих винахідників і раціоналізаторів Олександрійського електромеханічного заводу імені XXV з'їзду КПРС. Вони вибороли третє місце на обласній виставці науково-технічної творчості молоді, присвяченій 65-річчю комсомолу. Обком комсомолу, обласна рада Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів та обласна рада науково-технічного товариства нагородила колектив молодих винахідників і раціоналізаторів грамотою.

Наш громадський кореспондент К. Повелько зустрівся з кращим раціоналізатором, молодим слюсарем контрольно-вимірювальних приладів і автоматичного відділу головного метролога Олександром Звягінцевим і попра-

сив його розповісти про свою творчу роботу.

Запитання: — Скільки в минулому році ви подали і впровадили раціоналізаторських пропозицій?

Відповідь: — Чотири. Зокрема, принципова електрична схема стабілізатора для вимірювального приладу, установка для перевірки гехометрів, механічних та імпульсних лічильників. Ця робота була на обласній виставці. Крім цього, стабілізатор напруги для верстатів типу «універсал» та зміна електричної схеми блоку управління двигуном тако-го ж верстата.

Запитання: — Яка ефективність від впровадження ваших раціоналізацій?

Відповідь: — Підвищилась надійність роботи верстатів і приладів.

Запитання: — Ви самі шукаєте об'єкт, який по-

требує вдосконалення, чи обставини примушують?

Відповідь: — Здебільшого проблема вимагає шукати ефективного вирішення, мобілізує на творчу роботу. Наприклад, майже щотижня доводилося обслуговувати імпортні верстати: захищати контакти, регулювати тощо. Заміна ж окремих елементів деталями радянського виробництва усуває чимало недоліків, підвищує надійність роботи верстатів.

Запитання: — Що особисто вам дає пошукова робота і чим ви ще захоплюєтесь у вільну годину?

Відповідь: — Раціоналізаторська робота приму-

шує працювати над собою. Це вона стимулювала мене закінчити без відриву від виробництва інститут радіоелектроніки.

У вільний час захоплююся радіотехнікою. Часто звертаються друзі з проханням відремонтувати їм магнітофон, телевізор тощо. Нікому не відмовляю.

У нашій сім'ї є ще одна приємна і радісна турбота. Виховуємо з дружиною шестирічного сина Дениса. (Дружина Людмила разом з Олександром закінчила зоочологічний інститут і працює на електромеханічному заводі інженером відділу технічного контролю — К. П.)

Запитання: — Які у вас плани на майбутнє?

Відповідь: — Скажу відверто, я не люблю говорити наперед. Задумів багато, і час покаже, наскільки вдасться втілити їх у життя. Розповідь про це в кінці 1984 року.

м. Олександрія.

Минає
60
років

**з часу присвоєння
Всесоюзній піонерській
організації імені В. І. Леніна**

**ІЗ ЗВЕРНЕННЯ ЦК
РКСМ І ЦБ ДИТЯЧИХ
КОМУНІСТИЧНИХ
ГРУП ДО ВСІХ ПРОЛЕ-
ТАРСЬКИХ ДІТЕЙ СО-
ЮЗУ РАДЯНСЬКИХ СО-
ЦІАЛІСТИЧНИХ РЕС-
ПУБЛІК 23 СІЧНЯ 1924
РОКУ:**

«Піонери, спартаки радянських республік! Пленум Центрального Комітету Радянської Комуністичної Спілки Молоді постановив перейменувати комуністичні дитячі організації РСРС в комуністичні дитячі групи юних піонерів імені Леніна. Ви повинні бути тепер гідними того великого імені, яке написано на вашому прапорі». У 587 піонерських дру-

жинах Кіровоградщини — 76 тисяч 253 юних ленинців. Виконуючи заповіді В. І. Леніна, хлопчики й дівчатка області вивчають історію нашої Батьківщини, знайомляться з героїчними традиціями Комуністичної партії Радянського Союзу, Ленінського комсомолу, беруть активну участь у всесоюзній піонерській операції «Мільйон — Батьківщині», в огляді науково-технічної творчості. Піонери є учасниками Всесоюзного походу за дбайливе ставлення до навчального приладдя і шкільного майна, допомагають створювати громадські фонди підручників, проводять операцію «Живі книги!» З тисячі 315 загонів юних ленинців діє нині у школах нашої області. Про добрі справи хлопчиків і дівчаток у піонерських галстуках розповідає ця добірка.

«ЛЕНІНА СОНЦЕ— В НАШИХ СЕРЦЯХ»

В обкомі комсомолу відбулася зустріч із піонерськими активістами області, присвячена 60-річчю присвоєння Всесоюзній піонерській організації імені Володимира Ілліча Леніна. Зустріч підкрив перший секретар обласного комітету комсомолу **І. О. ШЕВЧЕНКО**. Про досягнення 76-тисячної армії юних ленинців Кіровоградщини з 1923 року по сьогоднішні дні, про роботу хлопчиків і дівчаток у піонерських галстуках на етапах Маршу юних ленинців розповіла секретар обкому комсомолу **Н. АНГЕЛУЦА**. Своїми здобутками у роботі з піонерами поділилися працівники Олександрійського міськомунітету і Ленінського (м. Кіровограда) райкому ЛКСМ України **Л. ЄГЕЛЬСЬКА** та **Н. ВАСІНА**. Нам'ятати про те, що піонерський ватажок — це вірний спадкоємець корчугинських традицій, закликала присутніх старша піонервожата Тарасівської восьмирічної школи Новогородківського району **Н. ЧАБАН**. Дружними оплесками були зустрінуті виступи ветеранів піонерського руху — вчительки Компаніївської восьмирічки **Л. К. БОЙКО**, педагога **Д. К. ПОЛЮЖОКА** з Поговірського району, жительки м. Кіровограда **З. М. ЗАВІНОЇ**. Почесні грамоти Центральної Ради Всесоюзної піонерської організації та обкому комсомолу були вручені багатьом піонерським активістам. На закінчення перед учасниками зустрічі виступив лауреат міських, обласних і республіканських конкурсів комсомольської пісні, автор численних пісень **Р. БУЛГАЧОВ**.

«ЦЯ КРАЇНА ПІОНЕРІЯ!»

І знову лунко зазвучали горни. Дружно розсипали дріб барабани. Вони сповістили: у юних ленинців свято. На Всесоюзному піонерському зборі, що нині проходить у всіх піонерських дружинах під девізом «Ім'я Леніна в серці кожного! Вірність партії ділом доведемо», хлопчики і дівчатка в червоних галстуках на грудях здають рапорт Батьківщині, партії, комсомолу про те, з якими успіхами вони йдуть маршрутами нового маршу.

Про життя піонерів однієї з кращих дружин Малодніпровського району, що носить ім'я Володі Дубініна, — сьогоднішня наша розповідь.

СКІЛЬКИ РОКІВ ШКОЛІ!

Микола Павлович Матвієнко, директор Малодніпровської СШ № 4, тримав похвальний фотознімок і розповідав учням, які оточили його тісним кільцем. — Такою була наша десятирічка. Правда, не схожа на нинішню? Нічого дивного. Цій фотографії 52 роки.

— А давайте напишемо історію школи! Так цікаво взнати побільше про неї! — вигукнула хтось із хлопчиків.

Пропозицію було схвалено відразу ж і надто дружно та голосно.

Така вже склалася традиція в цій десятирічці: майже кожен клас, навіть жовтенятський, тут займається красназнавчо-пошуковою роботою.

«Красназавці, червоні слідопити — в похід! Будемо ж всі літописцями часу, днів сьогоднішніх і днів минулих!» Такими словами закликали учні СШ № 4 брати участь у пошуковій роботі до 40-річчя Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками у зверненні до своїх

ровесників району «Не меркнути славі народного подвигу». Чи не найактивнішими виявилися юні ленинці цієї школи.

Автоматик 116-ї танкової бригади 83-го механізованого полку Іван Зибін у боях за Малу Виску в січні 1944-го був нагороджений Золотою зіркою Героя. Виповняв місто від ненавистного ворога і Героєм Радянського Союзу Грива Лепченко. Ці факти і ще багато інших, зв'язані з життям та бойовим шляхом цих людей, знаєди третьокласники десятирічки. На урочистому прийомі в піонери учні дали слово всім дружині і школі довести, що їхні загонопідні посити імена героїв і з того матеріалу, що вони вже збрали, можна написати не одну сторінку рукописної книги «Літопис Великої Вітчизняної», яку пишуть діти.

«МИ БІЛЬШЕ НЕ БУДЕМО»

Ця загальношкільна лінійка відбулася на одній із перерв між уроками. Питання, що розглядалося,

не терпіло зволікання. Учні 6 «Б» класу Олег Мацієвич і Владик Василега зашли в клас до першачків, коли тих не було, і забрали всі ручки, що лежали на партах. Певно, думали, що залишаться непоміченими. Але помилилися: піймалися, як кажуть, на гарячому.

Тепер два хлопці, розчервонілі від сорому, стояли перед своїми ровесниками, старшими товаришами, вчителями. Пояснити свій вчинок не могли. Кулькові ручки їм були зовсім не потрібні. А зробили це «просто так».

— Ми більше не будемо, — ледве відтягли голоси хлопці. Сказати більше у своє виправдання нічого. Самі розуміли: винувати.

Цей урок запам'ятовується Олені і Владіку. Навряд чи захочеться їм колись повторити подібну історію. І ж я розповіла для того, щоб підтвердити такий факт: порушникам дис-

ципліни, ледарям у школі — суворий бій Рада дружини, учком постійно тримають у полі зору загальний стан справ учнів і в навчанні, і в поведінці. Дівка за невиправлений урок, порушення дисципліни — привід для спільного термінового засідання ради дружини, загальношкільної лінійки. Бути «центральною» фігурою на них не приємно. Та і як після того в очі друзям дивитися!

Щосуботи о 8.45 по школі лунає: «Увага, увага! Говорить шкільне радіомовлення...!» І всі відразу впізнають голос своєї старшої піонервожати Людмили Кізюн. За 10 хвилин передачі ви в курсі всіх шкільних новин. І про наступні рейди «Про що розпові портфель», і чистоту в класах, і результати контрольних робіт і диктантів у деяких класах.

ПЕРШИЙ У ВСЬОМУ

Переглядаючи тексти прочитаних в ефірі матеріалів, мені запам'яталися: «У числі переможців — 5 «Б». «Найкращі результати у 5 «Б» класі». «Найбільше відмінників — у 5 «Б».

Як же вдасться піонером бути в асьому першими?

— Дуже просто. А у нас завжди один за всіх і всі за одного, — говорить Віта Неживенко. — Разом металолом і макулатуру збираємо, видаємо бойовий шлях нашого земляка Героя Радянського Союзу Петра Велигіна (загин носить його ім'я).

У шкільному льяльковому театрі знову чи не найбільше учнів з 5 «Б».

— Нам ніколи не набридає бути разом, — каже Віта. — Мабуть від того, що ми дружні, нам все і вдається...

Т. СТОРОЖУК.
м. Мала Виска.

На знімках: юні ленинці загону імені П. Велигіна Віта НЕЖИВЕНКО і Сергій НОХРІН; завжди цінаво і весело коли поруч старша піонервожата Людмила КИЗЮН (на фото в центрі).
Фото В. ГРИБА.

УРОК ПРАЦІ

приходила до нас, захоплено розповідала про своє навчання.

Відбулася у нас цікава виставка «Творчість юних», де експонувались роботи учасників різних гуртків з усіх шкіл району. Авторитетні жюри підбили підсумки, визначило переможців. Але, думаю, справа не в тому, що хтось зайняв призове місце, а хтось лишився без нагороди. Справа в тому, що кожен школяр знайшов справу до душі, що він відчував насолоду від своєї праці, побачив результати. Не завжди вони задовольняють. І тоді продовжуються пошуки, шукаються рішення. Хай же оце добре невдоволення собою залишиться на все життя.

Р. СОТНИКОВА,
директор районного будинку піонерів та школярів,
Усмінянський район.

Вибирай заняття до душі

Для Олеса Марковича, Юри Циганюка, Саші та Віті Без'ятюків, Петра Руденка та багатьох інших товаришів не існує проблеми, як «вбити» вільний час. Бо такого часу (малюється на увазі години, коли нікуди себе діти) у них практично немає. Коли веселий дзвінок сповістить про закінчення шкільних уроків, багато учнів поспішають до нас, у будинок піонерів та школярів. Пояснюють тому, що тут їх чекає улюблене заняття. Для дівчаток це вишивання, в'язання, вивчення азбуки кирилиці та машинишину, а для хлопчиків теж знайдеться справа до душі. Кому, наприклад, не хочеться власними руками сконструювати маленьку ракету чи полагодити радіоприладдя.

Тому на запитання, чого можна навчитись уже в сьомому — восьмому кла-

сах, наші хлопці й дівчатка сміяливо відповідають: можна вишити гарну серветку для дому, вив'язати рукавички мамі чи молодшій сестричці, можна зробити у гуртку випалювання чудовий подарунок товаришам в день народження, навчитись розбиратись у найхитромудріших радіосхемах, можна стати сильним і антивіралим завдяки активній участі у спортивних гуртках.

Така робота з дітьми повністю себе виправдовує, бо меншає на аудиторіях школярів, які безцільно бродять тільки тому, що їм нікуди подітись. Бувають і такі випадки, що приходять до нас

хлопці, з якими вчителям легко справитись. На уроках неухважно, безкетують, з однокласниками не дружать, удома від них допомоги не дочекаєшся. А тут хлопчина на очах верероджується. І особливого секрету не відкрито, коли скажу, що так трапляється тому, що знаходиться він своє захоплення. Разом із товаришами щось вигадую, придумує, сперечається з приводу того чи іншого рішення. Заняття в гуртку дисциплінують, позитивно впливають на успішність учня: не знатимеш фізики чи математики — нічого тобі робити в ракетомодельному гуртку чи гуртку радіо,

не вчитимеш географію — соромно буде перед товаришами — юними красназавцями.
Хочу також сказати і про тих, хто працює з піонерами та школярами, хто навчить дітей доброму, світлого. Це керівники наших гуртків. У більшості випадків вони — виробничники. З юними в'язальницями і вишивальницями працює, наприклад, медсестра районної лікарні Наталія Олександрівна, гурток радіо веде працівник райлісогоспуправління і я Анастолій Люлька, юних спортсменів виховує зубний технік нашої поліклініки Віктор Родіч.
У методкабінеті будинку піонерів та школярів є

